

ภารกิจสำคัญของรัฐบาล

1

พรรคใดก็ตามที่ได้หาเสียงเอาไว้ว่า
“เรียนฟรีตั้งแต่อนุบาลจนถึงมัธยมปลาย”
ก็อย่าลืมเตรียมจัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ
และเตรียมจัดสรรงบประมาณทางการศึกษา
ไว้ให้เพียงพออยู่แล้วกัน

การศึกษา เป็นเรื่องที่พรรคการเมือง

ต่างก็ชูเป็นนโยบายสำคัญในตอนหาเสียง.

พึงระลึกว่านโยบายที่พรรคการเมืองได้ให้ไว้ต่อสาธารณะ

ถือเป็น **สัญญาประชาคม (Social Contract)**

ที่พรรคจะต้องดำเนินการเมื่อมีโอกาสได้เป็นรัฐบาลบริหารประเทศ.

อย่างไรก็ตาม จะหวังพึ่งรัฐบาลมากำหนดนโยบายต่างๆ เกี่ยวกับการศึกษาฝ่ายเดียวไม่ได้, **รัฐธรรมนูญ'50** จึงได้กำหนดภารกิจเกี่ยวกับการศึกษาที่รัฐบาลจะต้องดำเนินการไว้ใน มาตราต่างๆ ดังนี้ :-

- **มาตรา 47** คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และ โทรคมนาคม เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ

ให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระองค์กรหนึ่งทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ตามวรรคหนึ่ง และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และ กิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การดำเนินการตามวรรคสองต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนในระดับชาติและระดับท้องถิ่นทั้งในด้านการศึกษา วัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ ประโยชน์สาธารณะอื่น และการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

สรุปคือ รัฐจะต้องจัดสรรคลื่นความถี่ทั้งในด้านวิทยุ,

โทรทัศน์

และโทรคมนาคม

เพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษาไว้ด้วย.

- **มาตรา 49 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย**

ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้ที่อยู่ในสภาวะยากลำบาก ต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่งและการสนับสนุนจากรัฐเพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลอื่น

ตามวรรคหนึ่ง มีประเด็นที่รัฐบาลจะต้องทำความเข้าใจเพื่อดำเนินการให้ตรงตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ'50 ยกตัวอย่าง เช่น

ครอบครัวหนึ่งมีลูก 2 คน

คนหนึ่งเรียนอยู่โรงเรียนของรัฐบาล, อีกคนหนึ่งเรียนอยู่โรงเรียนเอกชน.

รัฐใช้งบประมาณในการให้การศึกษาแก่นักเรียน

ในโรงเรียนของรัฐเป็นเงิน 20,000 บาทต่อนักเรียนหนึ่งคน

(ซึ่งเป็นตัวเลขที่ใกล้เคียงความจริง),

เพราะฉะนั้นนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกชน

ก็จะต้องได้รับเงินงบประมาณจากรัฐ 20,000 บาทต่อคน

เพื่อให้ **มี สิ ท ธิ เ ส ม อ ก ัน**.

ดังนั้นถ้าโรงเรียนเอกชนเก็บค่าเล่าเรียนต่อปีสมมติเป็นเงิน 50,000 บาท,

ผู้ปกครองก็จะต้องจ่ายค่าเล่าเรียนให้กับโรงเรียนเอกชนเพียง

$50,000 - 20,000 = 30,000$

ใช่หรือไม่?

ประเด็นต่อไปคือ **การศึกษาสิบสองปี**

ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายนั้น

สิบสองปีนับจากอนุบาลถึง ม.3 ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ,

หรือนับจากประถมถึงมัธยมปลาย,

ประเด็นนี้จึงเป็นภารกิจสำคัญของรัฐบาลที่จะต้องกำหนดให้ชัดเจนใน

“แผนการศึกษาแห่งชาติ” ตามมาตรา 80(3).

สำหรับประเด็นเรื่องค่าใช้จ่าย,

ขอแนะนำรัฐบาลให้ระบุให้ชัดเจนว่าค่าใช้จ่ายอะไรบ้างที่ รัฐ ไม่ เก็บ

และค่าใช้จ่ายอะไรที่นอกเหนือ

ซึ่ง ผู้ปกครอง จะ ต้อง เป็น ผู้จ่าย.

อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญมากในวรรณหนึ่งก็คือ **คุณภาพการศึกษา.**

การเรียนฟรี 12 ปี หรือจะเป็น 15 ปีนั้นยิ่งดี,

แต่**คุณภาพการศึกษานั้นสำคัญกว่า,**

การให้การศึกษาที่มีคุณภาพนั้นจำเป็นที่จะต้องใช้งบประมาณที่เพิ่มขึ้น.

งบประมาณทางด้านการศึกษาของประเทศพัฒนาแล้ว

อย่างเช่น สหรัฐฯ, อังกฤษ, ญี่ปุ่น

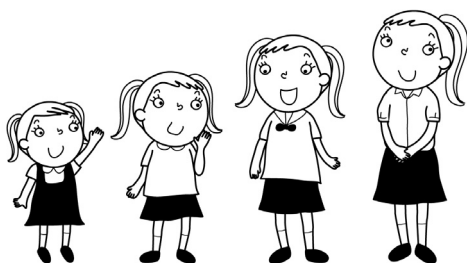
คิดเป็นเงินไทยประมาณ **3-4 แสนบาทต่อหัว**

ในขณะที่ของไทยอยู่ที่ประมาณ **20,000 บาทต่อหัว,**

รัฐบาลจะต้องเตรียมหาทางออกให้ได้ว่าจะหาเงินมาจากไหน

จากงบประมาณที่มีอยู่ค่อนข้างจำกัดของประเทศ.

**พรรคใดก็ตามที่ได้หาเสียงเอาไว้ว่า
 “เรียนฟรีตั้งแต่อนุบาลจนถึงมัธยมปลาย”
 ก็อย่าลืมเตรียมจัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ
 และเตรียมจัดสรรงบประมาณทางด้านการศึกษา
 ไว้ให้เพียงพอแล้วก็แล้วกัน.**

สำหรับในวรรคสอง ผู้ที่ยากจนอยู่ในสภาวะยากลำบาก หรือผู้ที่พิการทุพพลภาพ รัฐจะต้องจัดงบประมาณพิเศษเพิ่มเติมจากบุคคลธรรมดาเพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลธรรมดาด้วย. สำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษซึ่งไม่ได้ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ’ 50 แต่ปัจจุบันได้รับงบประมาณพิเศษเพิ่มเติมจากบุคคลธรรมดา ทำให้เกิดสิทธิที่ไม่เสมอกันหรือไม่?

นอกจากมาตรา 47 และมาตรา 49 แล้ว รัฐธรรมนูญ’ 50 ยังได้กำหนดเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาไว้ในมาตรา 80, มาตรา 289 และมาตรา 303 ซึ่งจะขอกล่าวในตอนต่อไป.